

матни, утрениѣ по-свѣтли и чаровни, ношитѣ по-тихи и обайни. . . За васъ живота е блѣнѣ, мисълѣта — надежда. . . както съ такъвъ жаръ го описватъ: Жулявски, Каспровичъ, Ола Гансоѣ — най-младитѣ художници на Полша.

Той спрѣ задъханъ.

Тя го слушаше вмилено. Сълзитѣ бѣха пресъхнали; душата ѣ се носѣше нѣкѣде далечъ задъ свѣтоветѣ.

И когато той въздъхна, сякашъ за отмора, тя вдигна глава и едва додаде:

— Вие приказвахте позече отъ колкото трѣба. После, вие тѣй затрогнато подхващате въпроситѣ — а не бива още. . . Хайде, починете си. . . и не се вълнувайте. . .

Тя му се поклони и излѣзе.

Сжщо като на сънъ.

Вънѣ върлуваше хала. Шумѣха овошкитѣ въ градината на болницата; морето бучеше нѣкѣде далечъ; небето се мръщѣше и навѣваше тѣга въ стаята на болния. Ала както презъ тѣжния вой на зимнитѣ хали се дочуватъ затаенитѣ копнежи на пролѣтъта — тѣй и срѣдъ нещастieto, което бѣ сполетѣло Стойко Габара, появата на сестрата бѣ една надежда, която крепи и дава утѣха.

Потъналъ въ мисли за своята сѣдба, той си отдъхна леко: той повѣрва, че нѣкоя сила му е на помощъ. И когато си спомни за всички боеве, кога си даваше отчетъ за убититѣ и при какви случки тѣ сѣ поразени — неволно израстна въ него вѣрата, че има нѣщо, което закриля нѣкои. Между закрилянитѣ той поставяше и себе си. И тази мисълъ поразведри натѣженитѣ му гърди.